

CELEBRUL NUMĂR NOUĂ

Scriitorul american Ben Guterson este autorul premiat a patru romane de succes. Înainte de a se dedica scrisului, a fost vreme de zece ani profesor de literatură în Colorado și New Mexico. A lucrat mai mulți ani la Microsoft. Trilogia sa, *Casa de Iarnă* (2018), foarte bine primită de public, a fost tradusă în unsprezece limbi și i-a adus nominalizări pe lista scurtă la prestigioasele Edgar Award și Agatha Award în 2019, precum și un Washington State Book Award. În 2022, Ben Guterson a publicat romanul *Misterul Turnului din Vista Point*, tradus în șapte limbi. Pentru romanul *Celebrul număr nouă* a desenat el însuși toate mandalele cu stiloul. Ben trăiește în apropiere de Seattle și vă invită să aflați mai multe despre el la benguterson.com

BEN GUTERSON

CELEBRUL NUMĂR NOUĂ

Ilustrații de Kristina Kister
Mandale de Ben Guterson

Traducere din engleză de Anca Bărbulescu

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.

Redactor: Ana Alfianu
Tehnoredactor: Andreea Dobreci
Corector: Cristina Jelescu

Tipărit la Master Print Super Offset

Ben Guterson

The World-Famous Nine

Text copyright © 2024 by Ben Guterson

Illustrations copyright © 2024 by Kristina Kister

Mandala illustrations copyright © 2024 by Ben Guterson

Art deco pattern on title page and part openers © Daniela Iga/
Shutterstock.com/Profimedia

Family tree frame © Mihail Degteariov/Shutterstock.com/Profimedia

Cover art copyright © 2024 by Chloe Bristol

Cover design by Jenny Kimura

Cover copyright © 2024 by Hachette Book Group, Inc.

Interior design by Neil Swaab

POB Case art: Ornamental corners © Lyotta/Shutterstock/Profimedia

Ferris wheel vector © Flat_Enot/Shutterstock/Profimedia

Mandala vector © Serge Zimniy/Shutterstock/Profimedia

This edition published by arrangement with Christy Ottaviano Books, an imprint
of Little, Brown Books for Young Readers, a division of Hachette Book Group, Inc.,
New York, New York, USA. All rights reserved.

© HUMANITAS, 2025, pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Guterson, Ben

Celebrul Număr Nouă / Ben Guterson; il. de Kristina Kister; mandale de Ben Guterson;
trad. din engleză de Anca Bărbulescu. – București: Humanitas, 2025

ISBN 978-973-50-8743-2

I. Kister, Kristina (il.)

II. Bărbulescu, Anca (trad.)

821.111

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51

www.humanitas.ro

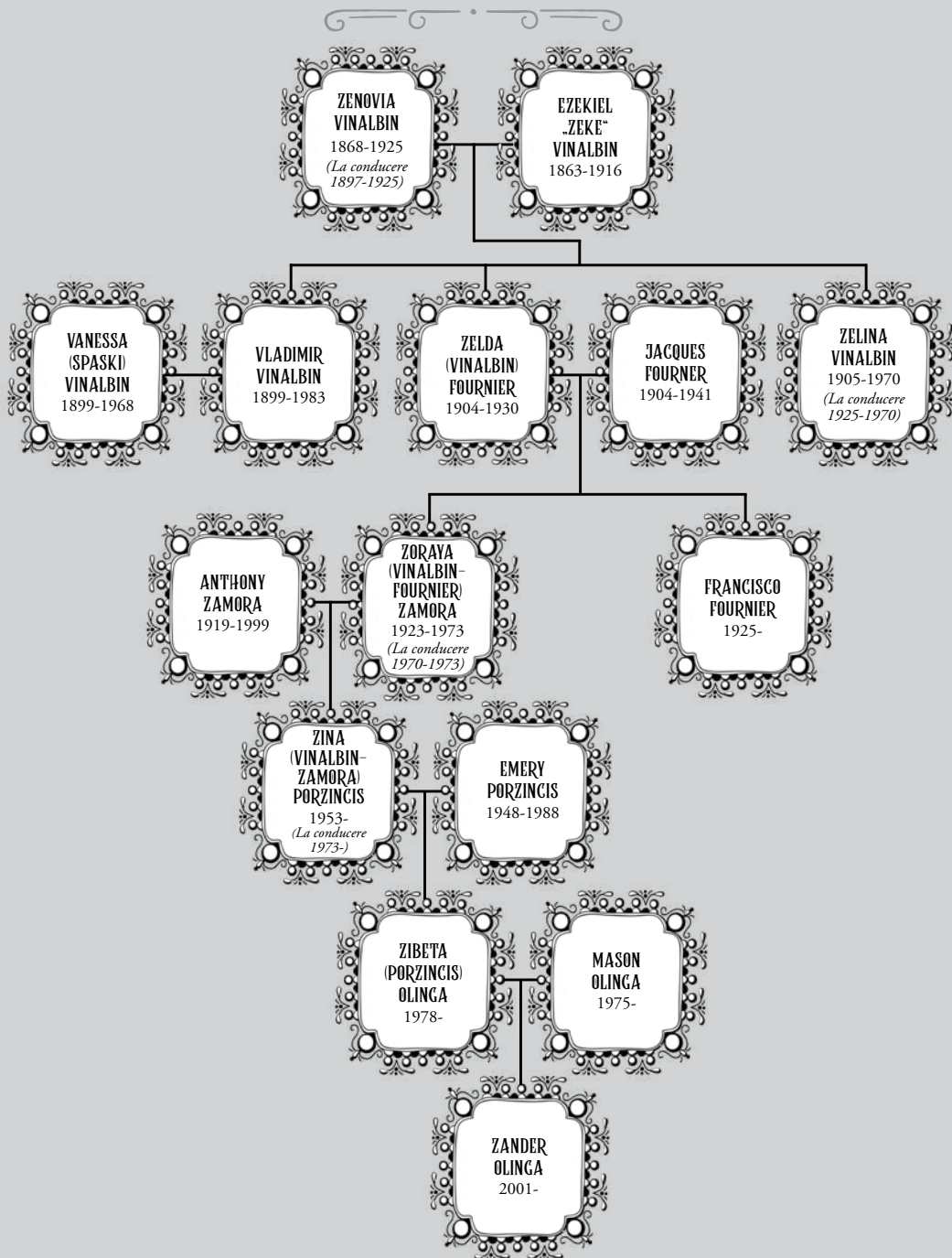
Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723.684.194

Pentru Nathan

ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIEI VINALBIN

Când te culci e lumină afară și trebuie să faci baie de trei ori pe zi numai ca să rezști la căldură: în vacanța de vară nu se întâmplă niciodată nimic. — *Lacul ascuns*, volumul VIII al seriei *Șoimi și bandiți* de B.J. Sturion

PARTEA ÎNȚAI

UNU

O REVEDERE DUPĂ MULTĂ VREME

CÂND, ÎN COBORÂREA LOR LINĂ, scările rulante impunătoare dezvăluiră splendoarea etajului principal al Emporiului Numărul Nouă¹, înțesat de lume, de mărfuri, de beculețe și de beteală, Zander Olinga scoase o exclamație de încântare... și observă un bărbat care se furișa prin vânzoleala de clienți. Mai precis, Zander observă pe pălăria cu boruri late a bărbatului o piatră prețioasă mov, ce reflecta scânteietor lumina candelabrelor de cristal suspendate la mare înălțime.

— Uite! exclamă mama lui, arătând în jos. Bunica!

1. Magazin universal de lux (n. tr.).

Interesul lui Zander pentru bărbatul cu pălărie se stinse când o văzu pe bunica lui, Zina Vinalbin, care le făcea cu mâna de la baza scărilor rulante lungi. Nu numai că arăta ca în toate fotografiile pe care le văzuse, dar nici nu se schimbase prea mult de când o vizitase el ultima oară, cu șase ani în urmă. Părul ei negru era tot scurt, expresia feței îi era blândă, dar serioasă, și purta un sacou bleumarin și o fustă care, după părerea lui Zander, îi dădeau un aer extrem de oficial și chiar o făceau să pară ceva mai înaltă decât era, adică un metru optzeci.

— Cinci săptămâni ai de stat aici, Zander, spuse tatăl lui de pe treapta din spate. Și uite cum se bucură buni Zina să te vadă.

Când auzi „cinci săptămâni“, Zander simți din nou că nu-i vine să creadă ce noroc are. Avea să-i fie dor de căsuța lui din Pittsburgh, unde trăia cu mama și tatăl lui; avea să-i fie dor să facă galerie toată vara pentru echipa locală de baseball, Pirații din Pittsburgh, și să asculte meciurile la radio; avea să-i fie dor și de cățelușa lui pinscher, Izzy (deși vecinii de vizavi, familia Fleischmann, aveau să aibă grijă de ea, era convins). Dar, de parcă i se îndeplinise cea mai mare dorință din viața lui, pusă odată când suflase în lumânările de pe cel mai frumos tort aniversar, avea să-și petreacă restul lunii iunie și mare parte din luna iulie la Emporiul Numărul Nouă, cel mai mare, mai celebru și mai ieșit din comun magazin universal din întreaga lume, deținut, în mod nu tocmai întâmplător, de bunica lui.

— În sfârșit, ne-am întors, spuse mama lui Zander, strângându-l ușor de umeri. Numărul Nouă!

Zander își ridică ochii de la bunica lui și admiră încă o dată împrejurimile. Acum, că ajunsese, împreună cu părinții, la jumătatea scărilor rulante atât de lungi, vedea mai mult din etaj; nici nu prea distingea bine pereții magazinului, atât de departe păreau să fie. Se simțea de parcă ar fi plonjat într-o mare de umerase, cutii de cosmetice, etajere pentru bijuterii, teighele, oglinzi și ambalaje – și clienți, clienți, clienți! Era fascinant și mult prea mult ca să vadă totul dintr-odată, atât de mult, încât uitase și de frica de înălțime care îl apuca de obicei când mergea pe scări rulante, urca trepte obișnuite sau se uita peste o balustradă aflată la mai mult de un metru-doi de sol.

— E mult mai mare decât țineam minte! spuse Zander.

— Ultima oară aveai doar cinci ani, zise tatăl lui, și...

Dar cuvintele îi rămaseră brusc în gât când luminile clipiră, muzica din difuzoare încetă, iar scara rulantă se poticni. Zander și părinții lui erau aplecați în față și trebuiră să se prindă bine de balustrada de cauciuc; sutele de cumpărători rămași în întuneric dedesubt icniră ca un singur om. Apoi, la fel de repede pe cât se petrecuse incidentul, totul reveni la normal: scara rulantă își continuă coborârea, muzica porni din nou, luminile străluceau la fel de puternic ca înainte, iar mulțimea care umplea etajul principal scoase un mic „ura!”. Trecuse doar o jumătate de secundă de derută.

— O mică pană de curent! spuse tatăl lui Zander, râzând puțin încurcat.

Zander simțea din nou în jur zumzetul liniștitor al magazinului; îl apucă strâns de mână pe tatăl lui.

— M-am cam speriat, spuse el.

Părinții lui se uitară îngrijorați unul la celălalt, apoi mama lui se răsuci să privească din nou în jos.

— Bună ziua, mamă! exclamă ea, când scara îi aduse mai aproape de podeaua etajului.

Zina își întinse mâinile în față, cu palmele în sus, ca pentru a-i trage pe cei trei mai aproape de ea, aruncând în același timp o privire scurtă spre tavan, semn că observase și ea că în magazinul ei se întâmplase ceva neașteptat.

— Zibeta, Mason, Zander, spuse ea, pronunțându-le numele foarte limpede.

Scara rulantă îl aduse pe Zander până la nivelul podelei de marmură, iar bunica lui îl luă în brațe. Zander o îmbrățișă și el, iar parfumul ei de liliac îi aminti pe loc de singura dată când mai venise în vizită la Numărul Nouă, din câte își amintea.

— Ia uite ce-ai crescut!

Bunica lui îi dădu drumul și făcu un pas în spate să-l cerceteze mai atent.

— Bună ziua, buni Zina, spuse Zander, zâmbind larg, dar timid.

— Ce tânăr înalt și puternic! Habar n-aveam că o să-mi vină în vizită un băiat așa de mare.

Din cele de mai sus, în afară de partea cu „o să-mi vină în vizită“, nu era adevărat nimic. Zander era aproape cel mai scund din clasa lui, avea umeri înguști, purta ochelari în fața ochilor mari, umbriți de părul scurt și castaniu, nu lovise nici măcar o singură minge într-un meci de baseball și nu nimerise nici măcar o dată coșul într-un meci de baschet la orele de sport din

ultimii trei ani. Toată lumea îl plăcea pe Zander cel tăcut, studios și blând, dar nimeni nu l-ar fi numit băiat mare, și nici tânăr puternic.

— În ultima vreme nu mai vorbește despre altceva decât despre cum o să stea aici cu tine, mamă, spuse mama lui Zander, îmbrățișând-o pe Zina. Și ne bucurăm foarte tare să te vedem.

— Ne-am întors la Numărul Nouă, spuse tatăl lui Zander, luând-o și el în brațe pe Zina. A trecut mult prea mult timp.

Zina arătă cu degetul în sus.

— Ați avut unde să parcați? Am adăugat două sute de locuri anul trecut.

— Fără probleme, răspunse tatăl lui Zander. Foarte frumoasă parcare.

Zina se îndreptă de spate, bătoasă, și zâmbetul îi dispăru de pe față.

— Incinta auto-moto, spuse ea sever. Nu avem „parcare“ la Emporiul Numărul Nouă, Mason. Este o incintă auto-moto.

Zander îngheță: bunica lui parcă trecuse de la o stare la alta într-o clipă. Chiar așa de rău era că tatăl lui numise zona enormă de dincolo de ușile de la etajul unu „parcare“?

— Scuzele mele, spuse tatăl lui Zander, încercând să nu rămână cu gura căscată și cu ochii holbați de uimire. Ăă, incintă auto-moto. Da, incinta auto-moto e foarte frumoasă.

Zina se uită urât la tatăl lui Zander... apoi pe buze îi apărură un zâmbet scurt și se puse pe râs.

— Vai de mine, Mason, spuse ea. Doar nu sunt chiar așa de intimidantă, nu?

Încet-încet, Mason își recăpătă zâmbetul și flutură din degetul arătător spre Zina.

— M-ai păcălit! Oho, ce m-ai păcălit!

— Mama mea cea *foarte* specială, spuse Zibeta, apropiindu-se de Zina ca s-o mai îmbrățișeze o dată. Mereu precisă. În fine, indiferent cum îi spune, parcare sau incintă auto-moto, ne bucurăm că am ajuns.

— Și eu mă bucur să vă revăd pe toți, spuse Zina, îndreptându-și gulerul sacoului cu o mișcare fermă. Și sunt foarte norocoasă că a venit Zander să stea cu mine.

Se întoarse spre el.

— Cât sunt plecați părinții tăi în cercetare, noi doi o să ne distrăm.

— Cercetare și lucru la carte, spuse Zibeta, aruncând o privire spre Mason. Titlul provizoriu e *Vulcanii de foc din Kamceatka*.

— Da, încuviință tatăl lui Zander. Sperăm să provocăm o *erupție* în lumea literară.

Începu să râdă pe înfundate și se uită spre Zibeta, care părea să-și înăbușe zâmbetul.

— Am auzit gluma asta de o sută de ori deja, îi spuse ea Zinei, care râdea din toată inima.

— Sunt sigură că expediția în Asia va fi productivă, spuse Zina, apoi reveni iute cu privirea la Zander. Ții minte când ai fost aici, la magazin, ultima oară?

— Puțin, răspunse Zander, deși nu-și mai amintea mare lucru, în afară de cât se minunase de roata mare de pe acoperișul

clădirii, cum admirase trenulețul cu o singură șină prins pe plafon, care gonea la mare înălțime pe deasupra magazinului de jucării, cum privise maimuțele-veveriță în cușca lor enormă dintr-unul din magazinele de încălțăminte, și cum mâncase înghețată la cornet (mai ales una cu aromă de cireșe și murături, care de fapt chiar era extrem de gustoasă) în gelateria Castelul de Cristal. Ce nu prea înțelegea el era de ce trecuseră șase ani lungi până să se întoarcă, împreună cu părinții lui. Îi auzise întâmplător pe mama și tatăl lui cum discutau „bugetul familiei“ într-o seară, târziu, cu un an în urmă, când îl credeau adormit, și știa că amândoi lucrează foarte mult la universitate și de multe ori nu pot să-și ia nici măcar o săptămână liberă ca să meargă cu cortul undeva. Un lucru știa totuși: se bucura că, mulțumită proiectului la care lucrau acum (un studiu al unora dintre cei mai remarcabili vulcani de pe planetă), aveau să poată vizita toți trei orașul Novatrosk și, bineînțeles, Emporiul Numărul Nouă.

Zander tocmai se pregătea să spună ce-și amintea despre Numărul Nouă, dar atenția îi fu atrasă brusc de o sculptură enormă aflată în depărtare, într-o zonă care părea deschisă și scăldată într-o lumină puternică. Arătă spre ea.

— *Nu* se poate! spuse el, cu accent pe „nu“ – cum obișnuiau copiii din clasa lui. Aia e o mandală?

— Da, răspunse Zina, privind spre sculptură – care consta dintr-un bolovan de gresie înalt de trei metri, instalat pe un pedestal, în care erau săpate modele circulare complicate – de parcă

de-abia acum observa că se află în clădirea ei. Deci ești amator de artă. Nu multă lume știe că asta se numește mandală.

— Zander vrea să fie artist când se va face mare, spuse Zibeta. Mason aprobă din cap.

— Și deja e foarte bun. Toată ziua desenează.

Făcu un gest spre sculptură și adăugă:

— Face niște imagini care arată exact așa.

Zina ridică din sprâncene spre Zander, plină de admirație.

— Ce știi despre mandale?

— Sunt, așa, niște cercuri cu o grămadă de modele în ele, spuse Zander.

Îl fascinau mandalele de când văzuse întâmplător niște imagini în *Artă și artiști de la A la Zău că nu înțelege!*, o carte pe care o împrumutase odată de la bibliotecă, în primul rând pentru că i se păruse interesant titlul.

— Mi se par super.

— E remarcabil că te interesează, spuse Zina, aruncând o privire curioasă spre Zibeta. Chiar vei vedea multe mandale aici, la Emporiul Numărul Nouă. Familia Vinalbin le apreciază de decenii.

Nu-și lua ochii de la fiica ei.

— După cum sigur îți amintești și tu, draga mea.

Mama lui Zander zâmbi.

— Îmi amintesc Numărul Nouă de parcă nici n-aș fi plecat vreodată, mamă.

Tăcerea se prelungi câteva clipe; Zina își împreună palmele și zâmbi radios.

— Mă bucur enorm că sunteți toți aici, vreau să aud ce-ați mai făcut.

Se răsuci pe călcâie și plecă în direcția sculpturii.

— Dar trebuie să vă dăm ceva de mâncare.

— Mamă, noi... începu Zibeta.

— Știu planul, spuse Zina, mergând mai departe. Ați întârziat foarte mult, trebuie să ajungeți la destinație până mâine la prânz, iar luna viitoare veniți înapoi ca să mai stăm o secundă împreună și să vă revanșați că ați plecat așa repede. Dar la ora asta e planificată cina și ne așteaptă o masă sus, la 360.

Se opri brusc, se întoarse în loc și se uită la Zander.

— E cel mai select restaurant al nostru, podeaua se rotește într-un cerc enorm. Într-o oră vezi tot orașul și revii în punctul de unde ai plecat. O să-ți placă la nebunie.

— Zina, spuse Mason, e foarte important să...

— Să cunoașteți toți oamenii minunați care lucrează aici, la parter, spuse Zina, pornind din nou în pas vioi.

Arătă într-o parte, către trei femei de la un stand unde erau expuse numai mănuși.

— Oksana, Odette și Oretis! le strigă ea. Faceți cunoștință cu fica mea și familia ei.

Cele trei femei le făcură cu mâna; Zina merse mai departe, neabătută, repetând prezentările scurte și înaintând cu Zander, Zibeta și Mason pe lângă standuri, și teighele, și vitrine în care erau expuse toate lucrurile imaginabile: bluze în carouri, umbrele cu mânere de stejar, buchete de crini roz, nenumărate pălării cu calota rotundă pe un cuier vertical cu multe brațe, table

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

Unu. O revedere după multă vreme	11
Doi. O oră în 360	28
Trei. Ghid pentru Nouă	42
Patru. Ziua începe cu o promisiune	56
Cinci. Legenda Florii Negre	66
Şase. Scris pe toţi pereţii	79
Şapte. Galeria	89
Opt. Linii ciudate, descoperiri la fel de ciudate.	98
Nouă. Cusătura roşie	109

PARTEA A DOUA

Unu. Descoperiri în sala de lectură	121
Doi. Prânz pe acoperiş – întrerupt	135
Trei. Bărbatul cu pălărie	147
Patru. Vizită la Sala tuburilor	154
Cinci. Servieta goală	164
Şase. Poezii şi tablouri	176

Șapte. În pereți	187
Opt. Magazinul de magie Hugard	201
Nouă. Pierduți la subsol	220

PARTEA A TREIA

Unu. Cutia Karminski	235
Doi. Însemnări vechi, griji noi	244
Trei. Surpriză la cafeneaua Xanadu	256
Patru. Cu cărțile pe față	274
Cinci. Tavanul de sticlă	286
Șase. O carte de vizită... și noi indicii	299
Șapte. Se leagă punctele	308
Opt. Să înceapă concertul!	322
Nouă. Camera	336
Epilog. Deasupra orașului	349
 Mulțumiri.	 366
Unu. Un magazin ciudat, o întâlnire ciudată	368